

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

A l'entorn d'un greu conflicte

L'abús de la "Energia Elèctrica"

Des de fa temps, la companyia encarregada de suministrar força elèctrica per el moviment de les fàbriques de nostra ciutat, sembla està buscant la manera de que la indignació que senten contra d'ella els obrers sabadellencs, es porti a l'extrem d'una venjança.

Per una infinitat d'anormalitats existents en les instal·lacions dels seus aparells, l'obrer sabadellenc es veu privat de guanyar-se el pà amb la suor del seu front, la meitat dels dies de la setmana. ¡Com si la fam es pogués esperar! Als fabricants si bé els perjudiquen amb les seves contractes, no obstant i això no tenen de resoldre el problema del pà, i per això no donen a l'assumpte la importància que requereix.

Les autoritats que també desconeixen la fredor de la llar mancada de queviures, es prenen l'assumpte com si es parlés d'anar a estiuar.

L'obrer sabadellenc ja n'ha tingut prou de paciència. Nosaltres entenem que si les autoritats fant el sort, és el poble qui deu pendrer unes altres mides. Aquesta és la hora que encare l'Ajuntament no ha recabat la intervenció del Govern per a reclamar els danys i perjudicis ocasionats per les companyies

amb les paralitzacions de treball. Per aquest motiu doncs, considerant que això no deu continuar, nosaltres entenem que'l poble deu acudir a on siga necessari per a exigir responsabilitats i procurar de que no es continui fent-se una mofa del seu treball.

Es vergonyós i detestable veure com aquestes companyies amb el seu procedir purament d'explotació, han vingut a perturbar la pau ciutadana i han posat en entredit amb les seves imperfeccions una maravel·la del progrés.

Ja que gracies als mecanismes que volten a impuls del nostre esforç col·lectiu, han trovat la explotació d'una gran fortuna, just és també que ara se'ls exigeixi provehir-se de material de recanvi, suficient per a afrontar aquestes averies que tant trastornen les ciutats fabrils.

Cal doncs que les autoritats donguin a l'assumpte la serietat que té, no descuidant que de no posar-hi esmena, pot donar-se lloc a un conflicte de fatals conseqüències. No s'oblidin de que avui la vida es fa difícil fins treballant i és de preveure que la paralització forçosa del treball ha de crear una justa indignació que pot esclatar d'una manera violenta.

dente del Centro D. Pedro Rusiñol, concedí la palabra al Sr. Aragay quién saludó a los republicanos sentmanatenses en nombre de todos nosotros y de la minoría consistorial de que forma parte, felicitándoles por su entusiasmo en la pasada lucha electoral y declarando la fé que tiene en su amor a la libertad y a la república. Fué estrepitosamente aplaudido.

Al levantarse a hablar el Sr. Salas Antón estalló una formidable salva de aplausos. Hizo historia de los momentos actuales, señaló los males que aquejan a la patria y apuntó los remedios que hay que aplicarles, para lo que se ofreció en todo cuanto puede a fin de mejorar la situación del pueblo trabajador. Relató el movimiento parlamentario y su actuación en el mismo y terminó ofreciéndose, una vez más, al pueblo de Sentmanat para todo lo que sea justo, útil y bueno. Una estruendosa ovación premió las palabras del orador. Desde allí fuimos a visitar la Escuela Nacional de niños cuyo profesor elevó al representante en Cortes las demandas de las mejoras que precisa el anticuado menaje del colegio.

De allí pasamos a las Casas Consistoriales y de lo que vimos y oímos es imposible no guardar eterna memoria.

Figuraos el Ayuntamiento anterior de Sentmanat, uno de los tantos miles que hay en España, donde el dinero del contribuyente se filtraba por entre las asquerosas arenas del gran desierto caciquil, donde no se atendía ningún servicio público, donde el ciudadano que sufre y paga no tenía ningún derecho, pesando sobre él, en cambio, todos los deberes, donde se iba vertiginosamente a la ruina del Erario, a la deshonor de la Institución, a la ambición de la personalidad.

El déficit era escandaloso, la administración rufianesca, los intereses comunales manejados como a botín conquistado a pueblo enemigo. Gobernaban los ricos, la gente de orden, los secuaces y paniaguados de los caciques. Sentmanat se agitaba en el caos; la política, la administración, la justicia, la moral, todo, absolutamente todo se hallaba en quiebra.

El pobre pueblo, cansado ya de llevar, por espacio de tantos años, carga tan superior a sus débiles fuerzas, hizo un supremo esfuerzo, sacudió los hombros, y en un momento de rabiosa fiereza y de sublime anhelo de reivindicación, estrelló contra el arroyo todo su vergonzoso pasado de abyección y secular pasividad y entabló contra sus cínicos opresores titánica lucha de la que resultó vencedor llevando al Consistorio la genuina representación popular integrada por los meritísimos nombres arriba citados.

No han tardado los resultados en premiar el laudable esfuerzo de los buenos sentmanatenses. Los indignos administradores antiguos dejaron sobre el Erario Municipal

SALAS ANTÓN EN SENTMANAT

La Arcadia del Vallés

El sábado por la noche y a presencia de numerosas representaciones de los partidos republicanos y de las cooperativas, dió cuenta el digno diputado a cortes por este distrito de su labor parlamentaria que mereció la aprobación de todos los concurrentes. Como el Sr. Salas Antón había de visitar al día siguiente a los correligionarios de Sentmanat se nombró para que le acompañasen a los concejales señores Enrich, Peig y Aragay, en nombre de la minoría republicana de este Ayuntamiento y el último, además, en representación del partido radical; a D. Francisco Aligué, presidente del Comité municipal del partido federal en representación del mismo y al que estas líneas escribe en nombre de «SABADELL FEDERAL y de la Juventud Federalista».

A las diez de la mañana llegamos al puente situado a la entrada de Sentmanat, en el que esperaba al diputado una compacta multitud entre la que había numerosas comisiones de todas las fuerzas vivas de la población.

Acudió el Ayuntamiento en corporación, presidido por su dignísimo alcalde D. Domingo Fruitós, acompañado de los tenientes de alcalde D. Juan Deu Oller y D. Francisco Jaurés Rosell y los concejales D. José Margenat, D. Antonio Rovira y D. José Vivet; el probo Juez municipal y acaudalado propietario D. Joaquín Salavert Rosell, la Junta directiva del Centro republicano con su presidente D. Pedro Rusiñol y su secretario D. Luís Morral, representación de la Sociedad Coral «Gloria Sentmanetense», de la «Caja Rural», del «Centro de Sport» de la «Sociedad de Agricultores» de la Cooperativa y de la Delegación de Viñateros.

Saludáronle, asimismo, los propietarios D. José Costajusá, D. Joaquín Padró y don José Montllor. También le visitaron nutridas comisiones de Castellar entre las que figuraba una de la Cooperativa de dicha población y una comisión de Palausolitar con su alcalde al frente.

Dirigióse la manifestación hacia el Centro Republicano donde esperaban gran número de correligionarios que recibieron al señor Salas Antón a los acordes de la Marsellesa. La Junta obsequió a los expedicionarios con un refresco y acto continuo el presi-

una deuda sagrada de dieciocho mil pesetas que en doce o catorce años no habían podido, sabido, ni querido rebajar en un solo céntimo y hoy, en solo diez meses de administración republicana, es decir, honrada, hase desgravado en tres o cuatro mil pesetas, teniendo el empeño y la seguridad de saldar la enojosa suma en los tres años siguientes.

Todo esto con un presupuesto menor que los anteriores y a pesar de ir continuamente introduciendo cuantas mejoras de utilidad pública son necesarias. Visitamos el lavadero público construido sin gastar una sola peseta la Caja municipal, recabando el integérrimo Fruitós la cesión por parte de los propietarios y a favor del pueblo de todo lo preciso como es el terreno, el agua, etc.

Lo mejor de todo es la gran tolerancia que anima a la mayoría citada; allí se invita a la fiscalización a los concejales de la minoría; allí se atiende continuamente al público en todas sus peticiones; allí está dos horas diarias el alcalde a disposición de todo el mundo para escuchar lo que se le diga y velar por los intereses y el bienestar de sus administradores.

Nosotros íbamos por el pueblo leyendo los nombres de sus calles y nos extrañábamos al ver que un San Antonio Abad que se retiró con y como un cerdo al desierto, desobedeciendo a Jesús que dijo: «Amaos los unos a los otros» tenga un honor que no ha merecido, ni con mucho, como el austero, el honrado, el santo, Domingo Fruitós.

Lo mismo decimos del Juzgado municipal. Allí, durante cuatro horas diarias, está el honorable juez D. Joaquín Salavert, dispuesto a administrar recta, pronta y económica justicia.

Decid ¿no es así como nos pintan la antigua Arcadia los fabulistas?

Trasladámonos a casa Viñals. Allí nos esperaban sus propietarias señoritas Consuelo y Luisa Pallarés, dos mujeres modernas que a lo bueno y bello que es peculiar en su sexo, unen una educación exquisita y una ilustración vastísima, tan rara en esta tierra de gazmoñas y beatas, donde la compañera del hombre no pasa de ser para éste más allá que un mueble de lujo.

Fué servida una comida excelentísima, ofrecida con la más fina galantería, agradeciendo las anfitrionas al Sr. Salas Antón y a sus acompañantes la atención de haber visitado su casa.

El amigo Aragay brindó en nombre de los invitados y la señorita Luisa, habló en nombre de la familia.

Durante la comida sufrimos una larga y fuerte emoción. La señorita Consuelo con una verbosidad incomparable, pertrechada con un copioso caudal de datos estadísticos, con palabra dulce, insinuante y fácil como un profesor de agricultura, nos regaló un completo curso de viticultura y vinicultura, instruyéndonos en los progresos agrícolas, iniciándonos en los beneficios del sistema de abonos, dándonos a conocer las propiedades de las tierras de cultivo, los diferentes grados de los caldos, los precios y condiciones de los vinos, el coste y calidad de todo lo necesario para su elaboración.

Las palabras salían de su boca cual impetuoso torrente y llenaban el espacio saturándolo de halagüeñas esperanzas. Su peroración fué como una vorágine arrolladora que nos hizo ver hasta donde puede llegar el corazón y el cerebro de una mujer que, como la ilustre Delegada de los Viñateros, pone a disposición de sus semejantes el portentoso tesoro de su inteligencia pasmosa.

Se empleó, de veras, el día: esta reseña

va haciéndose larga y no podemos relatar, punto por punto, lo que presenciáramos en casa Viñals. Salimos de ella con el corazón hecho un nudo, más revolucionarios que entramos, al pensar que hay sobre los tronos de las naciones tantas insignes analfabetas, mientras en un rincón del Vallés, vegetan inadvertidas para la casi totalidad de los españoles dos almas tan generosas, dos corazones tan sensibles, dos inteligencias tan preclaras, dos mujeres tan sublimes como Consuelo y Luisa Pallarés.

Para terminar: visitamos todas las Sociedades arriba citadas, volvimos al Centro Republicano y a los acordes de la Marsellesa y entre los calurosos aplausos de los correligionarios volvimos a Sabadell después de estrechar efusivamente la mano de aquellos honrados, austeros y abnegados republicanos, prototipos de la caballería, fieles cumplidores de los deberes ciudadanos.

F. MOLINER SALCEDO.

L'elefant blanc

Está vestint-se amb les seves gualdrapes decoratives l'elefant blanc, símbol de la sobirania, per a posar un poc de la mateixa quan passi a través de la terra catalana i per encomanar-ne un poc també als ulls de la gent que mirin el passar, anc que sigui per curiositat, de la cavalcada regia. El rei Alfons, descendent dels reis aquells de totes les Espanyes, també vol passejar, altra vegada, l'or que en les reials persones va posar Velázquez. D'aquesta futura visita, del pas del seguici reial, Catalunya en conservarà totjust que la visió de les seves vestidures pomposes, de les seves condecoracions, dels seus plomalls, de les seves guirnaldes. Darrera la estela enlluernadora de la comitiva no més hi haurà que unes carreteres ben afermades i polides. Després...

Després l'oblit més absolut de les coses i de la energia catalana, després el divorci que el regal d'unes creus no podrà destruir, després altra vegada les ergástules obertes, després les befas dels governants espanyols exacerbant no ja la nostra condició de catalans ni de súbdits d'aquell estat, sinó la nostra fé de republicans, recrudescient, a la vegada, amb els seus desacerts i amb les seves equivocacions, la creença de que el règim mor lentament, amb una agonia llarga. Es perquè sab que després succeirà tot això, que el poble ni les espera ni el preu ocupa aquestes visites reials. No serà el qui s'agenolli davant el pas de l'august home, perquè aquell dia no deixarà tampoc d'estrenyer's la faixa damunt el ventre buit o de rosegar-se els punys dintre les llars, buides de tota minestra. Però malgrat això, el rei no deixarà de rebre l'homenatge de la ciutat. Serà dels reialistes nonnats, serà dels palatins plebeus, qui blincaran l'esquena sobre les quals les fuetades del règim no hi arriben...

Mes, no passarà el rei per la terra catalana amb aires de victòria ni sonant els clarins com un invasor. El rei passarà sumís i content de reveure una terra que no és erma, que l'aire místic espanyol i les seves llegendes negres de frares inquisitorials i de capitans vençuts no hi existeixen, i de que un Yuste no s'aixeca pels monarques espanyols. Passarà agrait el rei, i agrait passarà el seguici decoratiu i les condecoracions, i les gales i l'or i grana de les banderes tremolant sota el cel blau. Passaran agraits i

magnànims perquè saben que aquest poble que ells en regeixen els destins, omple les arquitectures castellanes, i moriren ahir els seus fills a Cuba i a Filipines defensant la integritat de la patria, i avui vessa la seva sang al Marroc en nom d'una penetració pacífica, i ademés, perquè el tenen lligat amb cadenes de flors, perquè el tenen esclau amb llibertat.

Per això quan el rei i els cortisans vinguin creiem que passarán imprimint una nota alegre a la monotonia dels nostres dies, i en lloc de exigir que el poble vagi a rendir-los-hi acatament, serán ells qui en aquelles hores el farán en un moment d'efimera pietat davant els seus dolors, les seves misèries i les seves engunies; serán ells els que, a faisó dels seguicis indostànics, alçarán la seva mà de rajahs, i allavors l'elefant blanc sagrat de la seva sobirania, s'agenollarà davant el poble absent...

JOAN PUIG.

El requeté dels estudiants

Cada dia ens convencem més de que estem a Espanya; país de cafres, país de estúpids, país dels vice-verses.

Els estudiants de Barcelona (en la seva immensa majoria) aquests degenerats i desapplicats, aquests caps-fluixos que es venen els llibres de text per a jugar unes hores al billar o que voltegen, afollats, les francsetes que mercadegen l'amor per els encreuaments del districte V, aquests mocosos han promogut un altre dels seus ridícols escàndals.

Què volen aquests sabis en embrió? Què pretén el futur reemplaç de soldats de biscuit i de cuota? Senzillament, lo de sempre, no entrar a classe.

I perquè un home nou, fort i valeros, perquè un escriptor il·lustre, nostre entrañable amic i col·laborador Angel Samblancat, dedica un valent article en «La Lucha» als mals estudiants, se mobilisen els requetés, les congregacions de Lluisos i tota la col·lecció de nens gòtics que pululen per la sacristia de la Bonanova i la arcoba dels jesuïtes, i es llencen, com una furia salvatge, a l'assalt de la redacció del únic diari espanyol que té el valor necessari per a desafiar als autors de totes les concupiscències, de totes les injustícies, de tots els crims.

Ens causa gran dolor al veure com un periòdic republicà, cegat per la passió, ajuda des de les seves columnes als cobards reaccionaris que intenten forçar i incendiar una porta darrera la qual no hi ha ningú més que dos humils empleats i una dèbil dona, però que, quan la troben oberta de bat a bat i defensada per quatre homes disposats a vendre les seves vides per el seu just preu, fugen ràpidament omplint les graonades de la escala de cagallons de bèns covards i espantadicos.

No és poca la sorpresa que a tot home imparcial ha produït al veure com el periòdic que amb tant entusiasme reproduï el vibrant article de la notable escriptora Roser d'Aguí, s'indigna ara contra Samblancat que no diu ni més ni menys de lo que ja aleshores se va dir. Bé és veritat que la eximia publicista no ha presentat ni pot presentar la seva candidatura per Barcelona.

No és poc significatiu que un periòdic, un partit, uns homes que lluitaren amb tenacitat contra la Solidaritat Catalana, se solidaritzin ara amb els salvatges jaumins, amb els hermafrodites lligaires, amb els híbrids senyorets contra els quals jamai aixecarán els

seus sabres els esbirros governatius. Altra cosa seria si es tractés de bruses o trajos blaus.

I pensar que tot això no és més que odi a un home! I a un home que val mil vegades més que tots vosaltres junts! Valenta manera de arribar a la tan mentida unió republicana!

ANANT PEL MÓN

La actitud de Noruega

Durant les dugues setmanes de vaga forçosa en les meves corrieres internacionals, han passat alguns fets d'importància, com la *autonomia* de Polònia i les eleccions presidencials de EE. UU., que no sols es refereixen a la part anecdòtica de la guerra, sinó que poden influir en el curs de la mateixa. Un d'aquests fets, el més rescent de tots, és el conflicte germànic-noruec, el qual la culpa d'haver suggerit la té, com es deu ja suposar, Alemanya. El govern teutó no s'ha proposat altra cosa, davant la seva propera derrota, que venjar-se realitzant tots els mals possibles, i escampant aquest malèfic i indigne propòsit en tots els llocs febles on fer sentir el seu poder. Si ahir, i encara avui, era Espanya la atacada en el mar pels seus submarins pirates, també Noruega era perjudicada de la mateixa forma pagant així, a una i altre nació, el bé que li feien declarant-se neutrals i més a Noruega el que li deixés aprovisionar, en els seus ports, llurs submarins.

Però el Govern de Cristiania va adoptar unes disposicions que prohibien que cap submarí estranger s'aprovisioni i s'estigui en ports noruecs, i d'aquí el conflicte. Alemanya va creure que aquesta disposició la perjudicava i el torpedeïment de vaixells noruecs tenien lloc en una preponderància sens límits, entre tant que el seu govern protestava oficialment d'aquesta disposició.

Tota la premsa germànica se va alçar contra aquella petita nació que li feia cara, i les paraules més crues i les amenaces més violentes sortien del primer a l'últim dels alemanys. Però Noruega no s'ha deixat intimidar, i plena de seny i de serenitat ha mantingut el seu propòsit, davant del qual molts estranyen que la guerra no hagi estallat.

Si aquesta no ha vingut, s'ha de tenir en compte que a Noruega li ha fet costat Suecia, que després de pendre semblants mides respecte als submarins ja fa alguns mesos, ha protestat també de les mides extremes que anunciava pendria Alemanya. I a davant

de la mútua ajuda que els tres Estats escandinavaus — Suecia, Noruega i Dinamarca — podrien fer-se, l'àliga teutona ha plegat les seves ales, els crits per a intimidar i sorprendre al poble noruec s'han tornat només que paraules rondinaires. No obstant, Noruega va perdent vaixells i el conflicte segueix en peu.

TROTTER.

DEMANANT PIETAT

Per al metje de El Pobo

Del Comité Pro Alegre que funciona en Valencia hem rebut la següent alocució que amb molt gust insertem a la vegada que fem constar la més sincera i entusiasta adhesió de SABADELL FEDERAL. Diu així el referit escrit que firmen gran número de personalitats de la ciutat del Turia:

“Un hombre honrado, un excelente padre de familia, un probo funcionario, un médico altruista, el Dr. D. Alfredo Alegre, se encuentra bajo el peso infamante de una condena, señalado con el estigma indeleble del presidio, cuyas puertas, cerradas a veces tras la inocencia, otras semejan hallarse abiertas, ganosas de albergar en su recinto a los eternos expoliadores, a los logreros sin conciencia, a los políticos venales que se refunden para constituir la prostituida personalidad del cacique.

No pueden consentir los que de su trabajo viven, intelectuales y manuales, que un hombre honrado agoste su vida estérilmente tras los rastrillos de la prisión, con la idea permanente de que la justicia humana ha pasado a ser un mito, algo intangible que, por la diafanidad de su esencia, escapa a nuestra limitada concepción, condensándose en un favoritismo desmedido congruente con la voluntad de los caciques.

Humilde es el Comité constituido en Valencia para recabar la libertad del desgraciado médico del desgraciado médico de El Pobo y formidables las murallas de los poderes y bastardos intereses contra los que ha de asertar el ariete de su constancia; pero débil es el tallo, que al iniciar la germinación de la planta se abre camino, hiriendo la tierra que después ha de hermoear con su vigor y lozanía; débil también es la gota de agua que logra lentamente horadar las piedras berroqueñas; humilde con su mansedumbre angélica se presentó Jesucristo, y sus doctrinas se extendieron por el mundo, difundidas al través de la sangre de sus mártires, proclamando la excelsitud del derecho.

Pidamos clemencia para el pobre médico recluso y enfermo y habremos hecho una gran obra de caridad, de misericordia y de amor.”

Pre-electorals

A propòsit de les pròximes eleccions de diputats provincials se veu que els senyors de la dreta no tenen un moment de repòs i van rodant pels vents de tots aquests pobles rurals.

Aprofitant les festes dominicals i com aquell qui va a buscar bolets, surten de nostra ciutat alguns pseudo redemptors amb l'objecte de treballar a favor de la candidatura que té per comés laborar la felicitat del districte electoral de Sabadell Terrassa.

Després de Sentmanat i Santa Perpètua, ara l'han empresa cap a Sant Cugat, a on estigueren el passat diumenge els eminents homes públics Silvestre Romeu i Durán Tuloch.

Ens consta que la candidatura d'aquests «papellones» obtindrà un plé èxit a Sant Cugat, doncs en la entrevista que tingueren amb els caciquets de dit poble es guanyaren totes les simpaties del món.

Durán i Tuloch comentant davant del rector i el secretari les Set Partides de Alfons el Sabi, demostrà que Soló, al seu costat era una cafetera russa i el Pá i Seba, fallant-li la puta de bastos al alcalde acredità, una vegada més, com se pot arribar a propietari amb tal de saber manejar el llibre de les quaranta fulles.

Notes i Comentaris

En favor de la llibertat

El valent setmanari nacionalista Republicà, de Tarragona, «Renovació» acaba de fer sortir un magnífic extraordinari de homenatge als països aliats i als voluntaris catalans. Dit número és notable a tot ésser, havent col·laborat en el mateix les més prestigioses personalitats de la política, de les arts i de la literatura de Catalunya, essent il·lustrat, además, amb diferents dibuixos al·legòrics i essent presentat de manera immillorable.

Perquè en nostra ciutat no pot imitar-se el bell exemple de Tarragona? El gest heroic d'aquests nostres compatriotes que lluiten en les terres desolades on se desenrotlla la gran tragedia europea, bé mereix de nosaltres un fervorós recordatori on se trobi concentrada la nostra admiració de aimants de la llibertat i el nostre veement desig de coronar-los en el triomf august del seu gest heroic.

Antigua Casa VILA Lacy, 108

Gabans a 40 ptes.

Gran assortit de GABANS de diferents models, i colors d'última novetat, al preu únic de 40 ptes.

Gènere fabricat a Sabadell

Confecció esmeradíssima

No compreu GABANS sens abans visitar aquesta casa que és la que pot oferir-los més superiors al preu de

40 pessetes

Per quan el rei vagi a "La Lanera"

Es diu, i s'ha comprovat a jutjar per les gestions que venen realitzant-se, que hi ha molt interès amb que el rei vingui a visitar la fàbrica «La Lanera Española» d'aquesta ciutat. D'aquesta visita potser en sortirà l'ampliació del capital d'aquella «Anónima» que segons rumors neda amb dugues aigües.

Nosaltres aprofitem l'ocasió per a recomanar al monarca una altra visita molt interessant. Pel camí que condueix a «La Lanera» sota un barranc d'aprop del camí existeix una cova en la qual habita una família que per manca d'alberg, espera que's despengi aquell rocam al seu damunt per donar fi a la trágica miseria. Fa poc el cap de família sofria una malaltia infecciosa damunt d'una miserable estora, i no tenia altre consol que el plor dels fills demanant-li pá, i ni altre aliment que la rosada de la nit.

Ja que l'Ajuntament de nostra ciutat no'l preocupen aquestes tragedies, nosaltres aprofitem la visita del rei d'Espanya per si li és grat millorar la situació d'aquella família que deu renegar continuament de la seva patria.

Aquestes son les societats veritablement anònimes que més deurién preocupar a tots els reis.

Reunió del Partit

Diumenge passat tingué lloc la anunciada Reunió del Partit Republicà Federal. Després de discutir-se dugues proposicions, la primera de les quals abogava pel nomenament del Comitè per districtes i l'altre que es deixés tal com estava constituït, ademés de fer-hi l'adició de que el que es nomenés avui sigui interí i que es cuidi, fins a cap d'any, de la veritable reorganització del cens del Partit, fou aprovada aquesta i per consegüent rebutjada la primera. Acte seguit foren nomenats per majoria de vots, el nou Comitè: Francisco Santolaria, Joaquim Cardús, Francisco Tomás, Joan Rodó, Ramón Baigual, Joan Juncá i Francisco Moliner.

Una esmena del senyor Salas Antón

En l'últim discurs pronunciat pel digne diputat per aquest districte Don Joan Salas Antón en el congrés espanyol en la discussió dels pressupostos, feu la següent esmena, que sigui aprovada:

"Otro extremo. Es una pequeña enmienda únicamente encaminada a que la autorización que se da al Gobierno para que pueda recompensar el sacrificio que hagan las compañías ferroviarias esté condicionada de suerte que quede excluido de esta recompensa todo lo que pueda significar prórroga de concesión, que tengan, en todo caso, esas recompensas un carácter pecuniario u otro cualquiera: pero, que jamás puedan significar la prórroga de la concesión."

La carretera de Castellar

Degut a les gestions del Diputat a Corts per aquest districte senyor Joan Salas Antón, se procedirà, dins de poc, a la reparació de la carretera de Sabadell a Castellar per a quin efecte, gracies a la activitat del digne gefe de obres públiques de aquesta provincia, don Blai Sorribas, s'ha fet ja l'acopi de la pedra necessaria.

Diem aixó al fi de orientar al públic sobre els treballs empresos en dita carretera, que no són més que rentar-li una mica la cara al troç que condueix fins «La Lanera Española» per a quan se rebi la visiteta anunciada.

I, tot just donguin mitja volta els viatgers

de les pompes i dels honors, s'empendrà la reparació que anunciem, ens apressem a posar sobre avís als incautes a fi de que no creguin en complacencies que no han existit i no contribueixin, amb la seva incredulitat, a aixecar prestigis que, al cap i a la fi, sols servirien de plataforma electoral per als enemics de la comoditat de les classes productores.

Alfred Naquet

A la edad de vuitanta dos anys acaba de morir el célebre polític radical francés Alfred Naquet.

Signé el finat excel·lent químic i metge, sabi professor filosófic i moralista. Escrigué bon nombre d'obres científiques i filosòfiques, entre elles algunes destinades a pagar la unió lliure entre els sexes.

Pels seus escrits revolucionaris sufrí algunes condemnes, en una de las quals vingué a refugiar-se a Espanya, prenent part en la insurrecció d'Andalusia de 1869.

A la Cambra francesa acusá a Napoleó III d'ésser l'únic culpable de la guerra amb Prusia i proposá confiscar els béns de l'emperador per a pagar la indemnizació imposada per Alemanya.

Lliurepensador decidit, defensor entusiasta de la separació de la iglesia de l'estat, fou incansable propagador de la disolubilitat del matrimoni i autor de la llei del divorci.

La mort de Naquet és una gran perda, no solament per a França, sí que també per a tots els pobles oprimits que tenien en l'il·lustre sabi un abnegat defensor.

Una conferencia de Salas Antón

Dintre pocs dies marxará a Salamanca el digne diputat a Corts per aquest districte En Joan Salas Antón, invitat pel Sindicat Ferroviari Madrid, Cáceres, Portugal, per donar una conferencia sobre cooperativisme.

Noves

Es ven per un preu módic una magnífica Historia d'Espanya d'En Modest Lafuente.

Donarán raó en l'Administració d'aquest periódic.

—En el Centre d'Estudis Psicològics, tindrà lloc demà diumenge, a les 4 i mitja de la tarda, una conferencia pública en la qual l'eloqüent orador D. Frederic Climent Terrer, descapdellará el tema: "La Ley de Dios".

—El distingit jove poeta D. Joan Arús Colomer prepara per a publicar dintre de poc un nou llibre de versos, que's titulará *Cántic a les donzelles*.

—Avui dissabte a dos quarts de cinc de la tarda, tindrà lloc en el Teatre Cervantes, un miting organitzat per la Junta de l'Art Fabril i la comissió de Tintorers, Premadors i Aparelladors, per a propagar la organització moderna i sobretot per a combatre el recupar.

—Demà a la tarda tindrà lloc en la concorreguda sala del Círcol Republicà Federal un grandíós ball de tarda a càrrec de la aplaudidíssima orquesta Fatxendas.

Imprenta Sallent.—Sant Quirse, 32.—Telèfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gracia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Companyia Comercial Alcoholera, S. A.

Anís ARLEQUIN
'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Telèfon 660 • Sabadell